

Esquerra Republicana de Catalunya ha celebrat, enmig del més gran entusiasme, el seu III Plé Nacional que marca l'inici del triomf definitiu per Catalunya i per la República.

Ha estat nomenat secretari general Josep Tarradelles.

El nou Consell directiu del nostre partit:

Josep Tarradelles, secretari general
Carles Pi Sunyer, per Barcelona
Miquel Santaló, per Girona
Josep Andreu, per Tarragona
Joan Sauret, per Lleida

Per a completar el Plé del Consell, les Federacions designaren dos representants cadascuna, així com les J. E. R. E. C.

Pere Coromines s'adreça a tots els militants d'Esquerra Republicana de Catalunya

Barcelona, 22 de febrer del 1938.

Companys de l'Esquerra Republicana de Catalunya: Per la millora ràpida experimentada en els primers dies després d'aquesta malaltia traïdora que ha vingut a amargar-me el primer mes de les meves bodes d'or amb la República i el catalanisme, perquè en el mes d'octubre farà 50 anys que vaig entrar en el primer centre republicà i catalanista, un centre escolar català adherit a la política d'en Valentí Almirall, jo esperava que en pocs dies estaria a punt de sortir caminant i de presentar-me al ple del Partit.

Però es veu que el cor m'enganyava i ara em veig precisat a demanar-vos que em permeteu a dir-vos escrit algunes de les coses que us volia dir de paraula.

On aneu, amics? Voleu dir que no hauríem de fer un esforç per a precisar la feina que ha de fer l'Espanya que al meu entendre és el partit més ben situat per precisar i realitzar els objectius de l'actual revolució? Recordau que la guerra de set anys no va poder arribar a una solució fins després que Mendizábal va precisar i realitzar des del poder allò que justificava la resistència liberal a la imposició carlista. I avui tot el poble del nostre país sent la precisió de posar una fita clara que ens permeti de saber on anem. Jo he sentit homes veritablement conservadors que s'esgarrifaven de pensar que pot acabar-se aquesta guerra amb els milions de vides humanes que haurà costat deixant les coses tal com estaven abans. Aquesta seria una traïció que nosaltres fariem per covarda, contra els morts i contra els nostres fills. Per altra banda, com voleu que Euro-

pa precisi la seva actitud respecte a nosaltres sinó dient clarament quina és aquesta actitud?

L'Esquerra té un precedent que encara podria ésser amb utilitat. Acabàvem d'implantar la República i tots creiem que la situació de Catalunya no podia continuar en l'aire. Aleshores va designar-se una Comissió formada per Jaume Carner, Antoni Xirau, Campalans i jo i ens enviaren a Núria amb l'ordre de no tornar fins haver precisat en un projecte clar i net l'ideal legal de Catalunya. Jo crec que ara tenim tots una idea del que s'ha de fer més clara i més concreta que la que aleshores teníem del que havia d'ésser l'Estatut de Catalunya. Però érem homes lleials i de bona fe, i en cinc dies de treball intensiu les dificultats de concepció i de redacció anaven aplanant-se davant de la nostra voluntat i els horitzons s'eixemplaven davant de la feina.

Jo crec que ara quatre o cinc homes de bona fe i regularment coraixosos, de les idees modernes i dels antecedents catalans dels problemes actuals no hauran de passar gaire més de 5 o 6 dies a trobar formes jurídiques aplicables a la resolució dels problemes presents. No us vull ara fer un programa perquè això seria anticipar la feina abans de posar-se en situació de realitzar-la. Però tots tenim idees força clares relatives als principis sindicalistes que cal aplicar a l'organització del treball a les grans empreses; en la conciliència jurídica de tots van aclarint-se les formes com l'Estatut ha de succeir el vell capitalisme en la propietat de certes empreses. Tots sabem com la base de la vida rural a Catalunya cal organitzar-la sobre la petita propietat

a favor del pagès treballador i com en les viles l'obrer d'ofici, emancipat, té dret que se li respecti el producte del seu treball. Es tracta d'organitzar en un tot jurídic coherent aquestes institucions i muntar-les damunt d'una base jurídica estrictament democràtica.

¿Per què no fem la prova? Una vegada redactat un projecte de carta del treball lliure podria passar-se al nostre President Lluís Companys que fins ara ens ha estat un guia segur, i si ell ho creia viable passar-ho al Parlament de Catalunya, i si es considerava convenient sotmetre'l d'una manera a d'una altra al vot popular. Si Catalunya podia trobar una solució viable de tots aquests problemes en tindria prou a fer-se'ls seus i proposar-los a tots els germans d'Espanya que aquesta, com altres tantes vegades ens rebrien amb els braços oberts. Aferrant així el Govern democràtic i constitucional d'Espanya, perquè en tot això, no perdo mai de vista la Constitució del 1931, podríem pensar en la manera de guanyar militarment la guerra i d'afirmar la pau.

Aquest projecte meu no és una obra tancada; permet tota mena de clariques i de perfeccionaments però el cas és que sortim de la indecisió i jo tinc l'esperança que una vegada feta la llum sobre els nostres propòsits, quan tothom sàpiga que és el que pot esperar i el que pot tenir, vindrem a la conclusió que a fi de comptes no hem perdut el temps i que val la pena que no en passem més matant-nos i crucificant-nos. No tingueu por de crear-nos enemics. És la imprecisió i el salt en les tenebres el que pot fer-nos més enemics. Contra el foll que somniï coses irrealitzables i contra l'home xaruc que vulgui aferrar-se a conservar un món impossible de sostenir una idea clara, una política neta, conquistarem les forces més eficients i actives de la nostra societat. Si les meves paraules no han sabut definir bé el meu pensament, aclariu-ho vosaltres. Ataqueu-me personalment, critiqueu-me, pegueu-me si voleu, però reflexioneu. Ho deixo al vostre seny.

Una vegada més visca la llibertat, visca la República i visca Catalunya!

PERE COROMINES

Una lletra d'En Pere Caselles, Mestre i soldat de la República

Pere Casellas no era sols un mestre d'un brillant esdevenidor, que coneixia l'ànima dels infants i els estimava, sinó que posseïa també condicions ben remarcables d'escriptor, com ho palesen les seves lletres des del front, una de les quals publiquem avui.

La visió que en aquesta lletra dona l'estimat PERET d'un paisatge nevad de guerra, és d'aquelles que no s'obliden. A més a més, hi ha una intensitat emotiva i humana que arriba a l'ànima del lector. Hi ha mots, traçats sobre el paper poques setmanes abans de la seva mort heroica, que hom no pot llegir sense sentir una esgarrifança... "Vaig posar-me a dormir, tapat amb bons abrighalls, perquè jo tinc la sort de tenir mare..." Mare! la pobra mare que, com tantes altres, ja no té la sort de tenir fill, que l'ha perdut per sempre!... I quin accent d'humanitat en evocar aquell minyó que no té casa ni té pares!...

Qui hauria hagut de dir a Pere Caselles, el mestre pulcre, de la bata blanca com la neu, al mig dels seus alumnes, bandejant amb energia les pistoles i altres armes amb què alguns nois s'atrevien a profanar la pau de la seva Escola, que ell havia d'ésser, ensem que mestre i milícia abnegat de la cultura, l'home de guerra que corre ardit, en els moments de més perill, prop del seu fusell metrallador!...

"Catalunya!!! porta't com a bona mare i no oblidis els teus fills!..." No e's oblidarà a tu, i sabrà enaltir la memòria dels qui com tu caigueren per defensar la pàtria, la llibertat, la cultura i un destí millor per als catalans que senten al cor — ells que un dia dictaren lleis al món! — l'urpada de la tirania que amenaça els pobles!...

R.
"14 - XII - 37

Ferran, bon amic:

Acabo de rebre la teva lletra. Ha tingut la virtut de treure'm de sota la manta, plantar cara i creu al fred i fer moure el meu llavi caigut en una muesa, estrafeta, d'un somriure platxerios. Bon dia!...

Són les set del matí. No puc dormir! estic cansat de fer-ho. Voldria aixecar-me; però, deu fer un fred! Bah! fora son i mandra! El meu company de xavola es posa enfurismat al sentir-me eixir del llit i rebre la fredor del buit que deixo. Surto a fora.

Encara no trec el nas de la boca rònega del cau, que ja sento una fredor de gebre. Tot és blanc. "Carai, quina gebrada! — faig —. No; què

veig? Està nevant. Un mantell blanc de neu fionja, una mena de llençol dels que abans tenia al llit i ara no tinc, cobreix tots els camps, muntanyes i arbres. Fent vaivé, gronxant-se, van caient flocs de neu. Es i fa molt bonic.

No puc aguantar-me. Tinc necessitat de petxar la blancor freda... Ho faig... Com un cabrit, m'enfilo trinxera amunt. Busco l'indret més alt, ensunyat, però, i des d'allà dalt contemplo el paisatge nevad. Tot és un pessebre. Un pessebre amb les seves muntanyes enfarinades; els seus poblets, allà lluny, de teulades blanquinoses; prop del riu verdós, els pollanques esquelètics, apimatxats, aguantant en llurs braços erts, bon gruix de neu; camperols amb grossos feixos de llenya; ocells que piulen i van de bòlit en recerca de menjar. Ferm!!! diries tu i dic jo... No gaire lluny, un ésser inquiet i bellugadís s'esforça, per aguantar-se quiet i ferm. Què fa? Què li passa? Es un de tants sentinelles que, fiblat pel fred, lluita per a estar a l'aguait i complir amb el deure de Primer antuvi, el pens per un matoll farcit de neu. Ara bracejant, picant de peus i amb el fusell prest i la baioneta calada, comprenes que el pessebre que tot prest ullares, saturat de bellesa, tipisme i poesia, és un pessebre de tragèdia, de GUERRA. Et dona la mateixa impressió que el d'un paper blanc damunt del qual cau una gota de tinta...

Neva. Tot ahir i tot avui que ho fa. Ara la neu ja no em sembla ni tan blanca, ni tan atraient. Senzillament (com diria en Quico): neva. Sento la seva fredor i la seva humitat. On tinc els peus? On tinc les mans? Si tingués un bon foc! si tingués una bona xavola!...

Jo voldria escriure't una carta; però no puc; mantes vegades escriure és un mitjà per desfogar-me. Es treure el tap a l'olla que bull i deixar escapar el fum. El meu cap és una olla; escrivint en surt el fum; res més que fum. Per això ets pregat de deixar escampar la fumerolla de les meves impressions. Ací va una de tantes "postals del front" que jo, a la meva manera, d'una manera justa, he copsat.

"Catalans a l'Alcàrria"...

Dins una espaiosa xavola que l'enginy d'uns ha sabut fer confortable i prop d'una llar que et fa pensar amb la de casa, el cor de la perdut aixeca el cloqueig de perdigots fora de mare, desgranant una sardana. La sardana en qüestió és: "Catalans a l'Alcàrria" Fora la xavola, el vent, de braç amb la pluja i el fred, fa de les seves i gebra els ossos dels sentinelles.

..... Anem cap Aragó
Anem cap a Castella.....

Jo no tinc la veu adient per fer pinyols, ni mai s'ha pogut controlar per un compàs de 4, escolto atent la lletra de la sardana. Un company músic la va compondre i un altre, poeta, va adaptar-hi la lletra.

Ara, dins aquesta xavola retrainy el saltironejar de la sardana. Tot aquest tros de l'Alcàrria ha sentit els nostres cants i la nostra parla s'ha estès per tota ella que ens és donada a defensar.

A Castella, Andalusia, Extremadura, a l'Aragó, els catalans hi tenim el nostre front. Front que ens fa sentir llunyana la nostra terra i els nostres; més e l'record d'exili, el sentiment aquest, queda civellat pel deure: lluitar amb els germans de classe per fer més nombrosa la família, alliberant els qui resten presos en les urpes de l'au feixista.

Castesa, sagnant de la ferida que té oberta en el seu pit, sent l'escalí, agraeix l'ajut nostre. Mantés vegades la seva reraguarda ens ha palesat aquest ver agraiement i s'ha fos per sempre més l'enutjant qualificatiu de "perros catalanes, en el mateix verí de la llengua que l'usava.

..... El coro de la perdiu ha emmudit. Cada perdigot surt com una sageta furient per entremig de la nit, vent, pluja i fred, i es perd en la boca rònega de llur xavola. Jo faig via cap a la meua pel llarg de la trinxera, convertida en aiguamoll fangós. Passo prop del sentinella i em poso a parlar-li.

—Què? — li dic — et falta gaire?
—Què sé jo!..... Em fa l'efecte que fa un any que no ens rellevem — i al respondre'm, noto que la veu li tremola i les dents li peten. Està fet un ànec.

—Quin temps!
—Tu raí!..... Si jo tingués sabates, guants i un bon capot com tu, me'n riuria del temps.

—A casa teva no t'han enviat cap paquet de roba?

—No... Jo no tinc casa ni pares... Ambdós emmudirem. Ell, menyspreant-se d'haver sentit enveja de mi i de la confessió que no havia pogut ofegar dins seu. Jo, moix i trasbalsat...

Vaig ficar-me a la xavola. L'humitat traspua de tot arreu i, de tant en tant, dins el plat disposat sota una gota, dringava una gota d'aigua.

Vaig posar-me a dormir, tapat amb bons abrigalls, perquè jo tinc la sort de tenir mare... Somniava... Unes esgarifances de fred gebraven el meu cos. La gota d'aigua queia a compàs i amb regularitat. A cada caiguda revifava els compassos de la sardana "Catalans a l'Alcàrria".

Aquell sentinella orfe, l'altre mancat de mitjans o que té els familiars a l'altra banda, esperen l'arribada de roba d'hivern. Catalunya!! mare de mares; quan vares cridar-los per a anar a Castella, foren obedients i segueixen com a bons fills, com a soldats del poble, fermes en el seu lloc, Catalunya!! porta't com a bona mare i no oblidis els teus fills.

Seguiria escrivint, però el fred m'atueix. Un altre dia. Vaig a caminar per a entrar en reacció. Feste'n càrrec.

Records ben cordials per als de casa teva.

Es amic teu en

PERE CASELLAS".

"Aquesta lletra fou escrita en un dia tràgic, com hauràs pogut endevinar. Aquell mateix dia a la nit ja varem començar a tocar el dos. La funció caminal començà a les set del vespre fins a les tres de la matinada. Fou terrible. La nit era de gebre i el camí farcit amb mig pam de neu. Si no hagués estat tràgic, hauria estat fantàstic. El paisatge, il·luminat per una lluna d'argent sortida del ple, ens feia semblar uns forçats de la neu, ajassats, en els breus moments de repòs, damunt la blanca neu. Total: 25 quilòmetres. Ossos ablandits. Ha passat ja. Aquesta lletra quedà camuflada en una bossa de costat que tot just avui l'he tinguda a mà.

L'amic,
PERE CASELLAS

29 - XII - 37."

Marginals

Dotze hores... una... dues... set... nou... dotze! Encara queden rellotges amb prou campanes i humor per el senyalar el pas de les hores, dels anys, que portem de guerra.

Aquesta nit, la lluna no ha tret el cap. Una foscor pensanta, atàpida, embolcalla els parapets. De tant en tant, un tret forada la foscor i revifa els ulls dels centinelles que darrera l'espitllera tenen la vista cançada per la pesadesa de no veure res, però fixa, a l'infinit incolor.

L'enemic és a dos cents metres. No es pot fumar; la llum de la cigarreta seria mortal. Tiren molt bé els Guàrdies Civils! Quina fredor. El capot és una bona cuirassa contra el fred, però la immobilitat també és una bona conducta del fred i els muscles, inactius, van estumint-se poc a poc.

Què passa? Sembla que es mou alguna cosa aquí al davant. Pam!... Dos trets més han contestat aquest. Després... res, silenci. Aquesta nit és dolenta, massa fosca. Com enyoro la lluna! Amb la lluna per companyia en la centinella les hores passen més depressa. Li explico coses i sembla que hem compregui, és clar que no contesta, però jo sé que tu, estimada meua, també mires la lluna com jo, perquè és la nostra amiga la que entra a la teua cambra obliquament fins a posar la seva claror en els teus ulls, la que al mateix instant, il·lumina qualsevol moviment de l'enemic i m'avisava desseguida...

Que deuen fer ara a casa? A casa dormen. Potser les sirenes els han fet anar ràpidament al refugi fugint dels caçadors de dones i infants... I els amics? Al Partit, al voltant l'una taula de café fent d'estratègies. Nosaltres no tenim la taula, no tenim café, no som estratègies, som soldats disciplinats i estem en el nostre lloc. A dos cents metres de l'enemic... Prou que ho saben els llança bombes a la distància que som!... Si els amics també fossin soldats disciplinats de la reraguarda, si també fessin la guerra al taller, a l'oficina, al carrer... Quan la reraguarda faci la guerra com la vanguarda, a llavors guanyarem la guerra...

Pobre Peret! Havia de passar, era massa bon xicot... i la guerra és una

cosa de pillos! Un obús el trossejà en una d'aquestes operacions que el comunicat oficial en diu "preparació artillera". Ell, tant ben plantat, tant pulcre, sempre tant ben afeitat... ha mort trossejat, desfet, és horrible morir d'aquesta manera... un tret et mata però no et trosseja, va morir abraçat al fusell a qui estimava i en tenia cura com si fossin les seves pròpies dents... un fusell japonès, quina paradoxa! en lloc de matar "comunists" a la Xina, matava feixistes a l'Alcàrria! Pobre Peret, el dia abans encara m'havia dit... "Quan s'acabi la guerra, i torni a l'aula amb els meus infants, no els podré dir que no es barallin, nosaltres ens estem matant..."

Bo! Ara plou, ja m'ho pensava... Aquesta aigua va bé pel blat però també va bé per fer un cop de mà. No badem que ens hi va la pell i la de tots els companys que estan reposant dintre les "xavoles" Pam!... Pam!... Quines ganes de malgastat cartutxos tenen aquests ximpes d'aquí el davant! Aquesta aigua no farà créixer el blat d'ací, encara s'ha de segar el de l'última collita. Aquest blat és de ningú, sembrat en terra de ningú, ningú l'ha collit. Potser un dia, acabada la guerra, a casa menjaran pa d'aquest blat nat en terra abonada per la sang i els cossos dels nostres soldats... aquest blat però, tindrà més roses que e's altres a fer-li companyia. I n'hi haurà un tros. on neixen vint-i-dues roses, rojes i fermes amb gran esclat, que senyalaran el lloc on un mestre va donar la darrera lliçió, on en Peret va donar els seus vint-i-dos anys de vida, la flor de la seva joventut, en defensa de la llibertat... Que triguem a rellevar-me! Ara! Hem pensava que us havieu dormit...

La "xavola" és caenta. Sis amics, sis companys de lluita m'escalfen el lluit (!) i l'ambient amb la calor dels cossos, i de's respirs acompassats. Un parell d'empenyetes... ja està, ja som set. Ens despertarem demà? Potser aquest sigui l'últim son... un obús, ens pot fer continuar la dormida per sempre... Passi el que passi, però, neixerà un nou dia i un dia més s'ajuntarà a la colla dels que portem viscuts, intensament viscuts, i que cal viure per assolir la fita senyalada. La victòria de la Justícia i de la Llibertat damunt la Barbàrie organitzada.

B.

Teatre Municipal

"EL JUZGADO SE DIVIERTE"

"El juzgado se divierte", de Paso, més de Paso que de l'altre autor que també signa l'obra, s'apoya en una suplantació de la personalitat.

És un truc aquest molt més vell que el carlisme trabucaire i que permet als autors recórrer una escala inesgotable amb escàs esforç mental.

Res nou, doncs, ni en el fons ni en els elements de farciment, però convertit tot ell en una barreja de cert sabor còmic que no deixa d'entretreure al públic durant els tres llargs actes de la joguina. L'espectador passà la vetllada sumament distret. El que no es contenta en el Municipal és perquè no vol.

Paso aprofita bé i afila el seu acreditat geni i el dels altres, perquè a vegades utilitza acudits del cercado ajeno. N'hi ha una veritable pedregada; però no empipen; si de cas arriben a fadigar. També cansa el pertinaç eixut, iensenconformem. Un jutge provincià, misogin, que, de repent, desperta a la veritable vida.

—Estimar, estimar a una dona coqueta, formosa i per afegidura, casada!

I ocurrències, masses ocurrències; més quantitat que qualitat. Gànere gruixut, en fi.
D'acord amb les opinions transcrites, Feixan Vallejó, intèrbret protagonista d'"El juzgado se divierte", com sempre, s'exdeix en la cabriola i en l'amanerament. Ell sap que fa viure a alguns, i això el satisfà a plaer. *Com su pan se lo coma.*

Però què més voldria ell que, avui, menjar-s'ho amb pa.

El jutjat es va divertir i el públic també.

Demà parlarem de "La atropellaplatos".

Cafès

Cornellà

Sucesos empquetats

Telèfon, 321

Girona

Balances automàtiques
Molins per café
Molins - ratlladores
Picadores de carn
Talladores per fiambres
Caixes de cabdals, varis tipus, amb secret americana, sense claus.

MOBBA

NOTICIES

ANUNCI

La Comissió de Govern d'aquest Excm. Ajuntament de Girona, a proposta del Conseller municipal de Finances, acordà retirar de la circulació el paper moneda amès pel Municipi a l'objecte de suplir l'escassetat de moneda fraccionària en les transaccions.

Les operacions de canvi començaran dimecres, dia 2 de març vinent, en les hores d'oficina i a les dependències del Departament de Finances.

El que faig públic per a coneixement de tothom i als efectes escaients.

Girona, 28 de febrer del 1938. — L'Alcalde, P. CEREZO.

L'ACCIÓ DE L'AVIACIÓ FACCIOSA CONTRA LES POBLACIONS CIVILS

1.542 MORTS I 1.979 FERITS

Segons una estadística, el detall dels bombardeigs soferts a tota la regió catalana és la següent:

Bombardeigs per mar, 17; per aviació, 212; nombre de bombes, 5,024; d'obusos, 398; morts, 1,542; ferits, 1,070; edificis destruïts totalment, 361; edificis destruïts parcialment, 1,495; poblacions afectades: Barcelona, Tarragona, Lleida, Reus, Tortosa, Guixols, Palamós, Cambrils, Figueres, Badalona, Portbou, Colera, Puigcerdà, Mataró, Vilanova i la Geltrú, Roses, el Vendrell, el Masnou, l'Hospitalet, Castelldefels, Flix, Aitona, Tremp, Vallcarca, Calella, Sarrià de Ter, Premià de Mar, Camarasa i Mollet.

El Consell d'Empresa d'"Electro-química Berenguer", de Girona, posa en coneixement del públic, que reanuda el treball en la fàbrica de productes químics, des de el proper dilluns, i amb tota normalitat se suministrarà el lleixiu Berenguer a la clientela de les nostres comarques, advertint que degut a l'augment sofert en la producció, el preu únic de venda al públic, és de 1'50 pes. la botella prenent als consumidors que qualsevol irregularitat o alteració de preu ho denunciïn a aquesta col·lectivitat per tal d'esmenar-les en la forma procedent.

Girona, 26 febrer del 1938.

CAMARADES DEL RAM DE L'EDIFICACIÓ - (Secció Paletes i Ajudants)

Per acord pres en les reunions tingudes entre els Secretaris Nacional, Regional, Junes locals d'aquesta Secció i el Comitè Comarcal de la U. G. T., i als efectes d'incorporació a la disciplina sindical i renovació de Junta Directiva, se us convoca a la reunió que tindrà lloc el proper dimecres, dia 2, al local Cort-Reial, 14, (estatge social), a dos quarts de sis de la tarda. Presidirà el Comitè Comarcal.

Per consciència de classe, per esperit de solidaritat i per a forjar un Sindicat model·lic defensor dels vostres drets i plasmador de les vostres reivindicacions, has d'assistir a la mateixa per aportar el teu ajut a l'esforç comú.

ESPECTACLES PÚBLICS COL·LECTIVITZATS

AVIS

Es posa en coneixement del públic, que a partir de demà dimarts, dia 1 de Març, totes les localitats — tant en els Cinemes com en el Teatre Municipal, — seran carregades amb un impost transitori de vint-i-cinc cèntims per entrada, quin import íntegre va destinat a la Junta de Defensa Passiva d'aquesta ciutat.

Girona, 28 de Febrer del 1938.

INTERESANTE CONCENTRACION DE LOS REEMPLAZOS DE 1929 Y 1940

EDICTO

Rafael Portas Burcet, Alcalde accidental de la ciudad de Gerona:

Hago saber: Que el Sr. Coronel Jefe del Centro de Reclutamiento, Instrucción y Movilización n.º 19 (Gerona), en Circular de fecha 24 del corriente, ordena lo siguiente:

"Decretada la concentració de los reemplazos de 1929 y 1940, sírvase V. ordenar la presentación de todos los individuos que comprendan dichos reemplazos, a este Centro, a partir de las 8 horas de los días que se expresan.

Reemplazo de 1929. — Los días 1, 2 y 3 del próximo marzo, en el Cuartel del C. R. I. M. (antiguo Cuartel de Artillería), los clasificados en dicho día y revisiones sucesivas de UTILES PARA TODO SERVICIO, que no tengan nada que alegar.

Los Clasificados de INUTILES TOTALES, TEMPORALES Y SERVICIOS AUXILIARES, así como los que tengan defecto físico que alegar, en el local de la Junta de Clasificación, (sito en la Plaza de S. José, Edificio de Hacienda), a fin de sufrir nuevo reconocimiento o comprobación.

Reemplazo de 1940. — Los días 10, 11 y 12 de dicho mes, en la misma forma que el anterior, o sea, para los que no tengan defecto que alegar, al Cuartel del C. R. I. M., y en el local de la Junta los restantes.

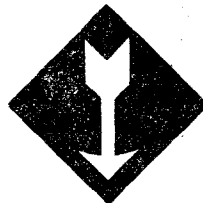
Los que por enfermedad no puedan concentrarse, lo acreditarán por medio de certificado expedido en papel del Colegio de Médicos y reintegrado con pólizas por valor de 4'20 pesetas y el sello del Colegio. Todos los individuos verificarán su incorporación en la forma expresada.

Los pertenecientes a Centros de otras demarcaciones, que se hallen residiendo en esta población verificarán su presentación al Centro más próximo.

Para responder de la identidad de los mozos que deben o deseen sufrir reconocimiento, vendrán acompañados del Comisionado designado por el Consejo Municipal."

Lo que esta Alcaldía hace público por medio del presente, en la imposibilidad de hacerlo individualmente, para conocimiento de todos los interesados, que son los que figuran en relación expuesta en los bajos de las Casas Consistoriales, a fin de que no puedan advenir a alegar ignorancia. Siendo de advertir que los que deban sufrir reconocimiento médico deberán dar cuenta previamente a esta Alcaldía, ya que deberán ser acompañados para su reconocimiento ante la Junta, por el Co-

M
O
B
B

Per a detalls i preus dirigir-vos a

R. Turró Vila
Llibreria Gràfica, E. C.
Cort-Real, 1
Telèfon 571
GIRONA